Michael Schmidt-Salomon
Helge Nyncke

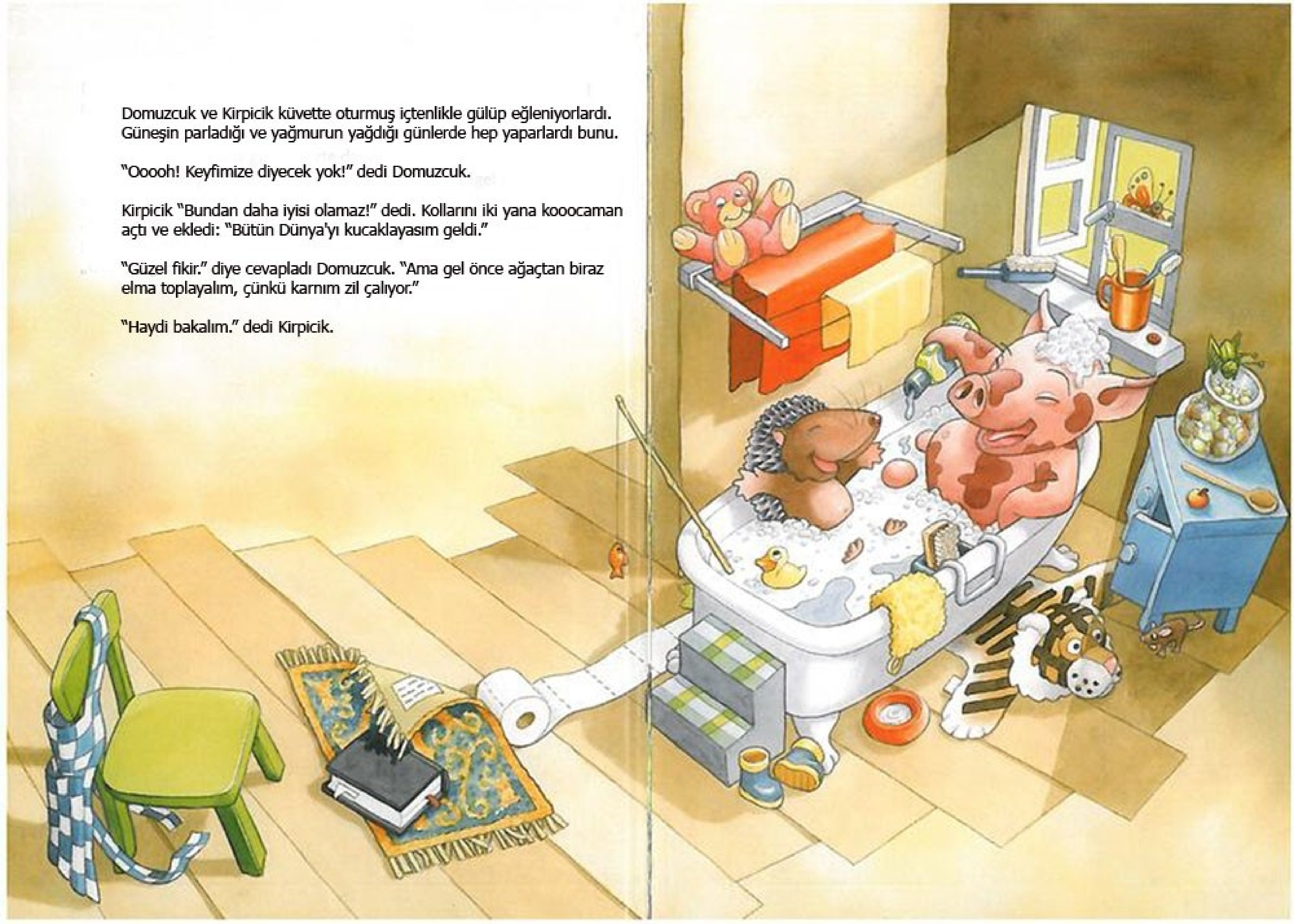
Tanrı'ya nereden gidilir acaba? diye sordu Domuzcuk

Aldatılmaya izin vermeyenlerin kitabı.

Alibri

Çeviri: DreiMAlAli
Hazırlayan: Dark_Prince

Domuzcuk ve Kirpicik küvette oturmuş içtenlikle gülüp eğleniyorlardı. Güneşin parladığı ve yağmurun yağdığı günlerde hep yaparlardı bunu.

"Ooooh! Keyfimize diyecek yok!" dedi Domuzcuk.

Kirpicik "Bundan daha iyisi olamaz!" dedi. Kollarını iki yana kooocaman açtı ve ekledi: "Bütün Dünya'yı kucaklayasım geldi."

"Güzel fikir." diye cevapladı Domuzcuk. "Ama gel önce ağaçtan biraz elma toplayalım, çünkü karnım zil çalıyor."

"Haydi bakalım." dedi Kirpicik.

Henüz dışarıya çıkmışlardı ki garip bir şeyle karşılaştılar. Birisi gece vakti yuvalarının duvarına, üzerinde "Tanrı'yı bilmeyen, eksik kalmış demektir." yazılı bir afiş asmıştı. Domuzcuk okulun dikkatli öğrencilerinden biri olmadığı için yazılanları ona Kirpicik okudu.

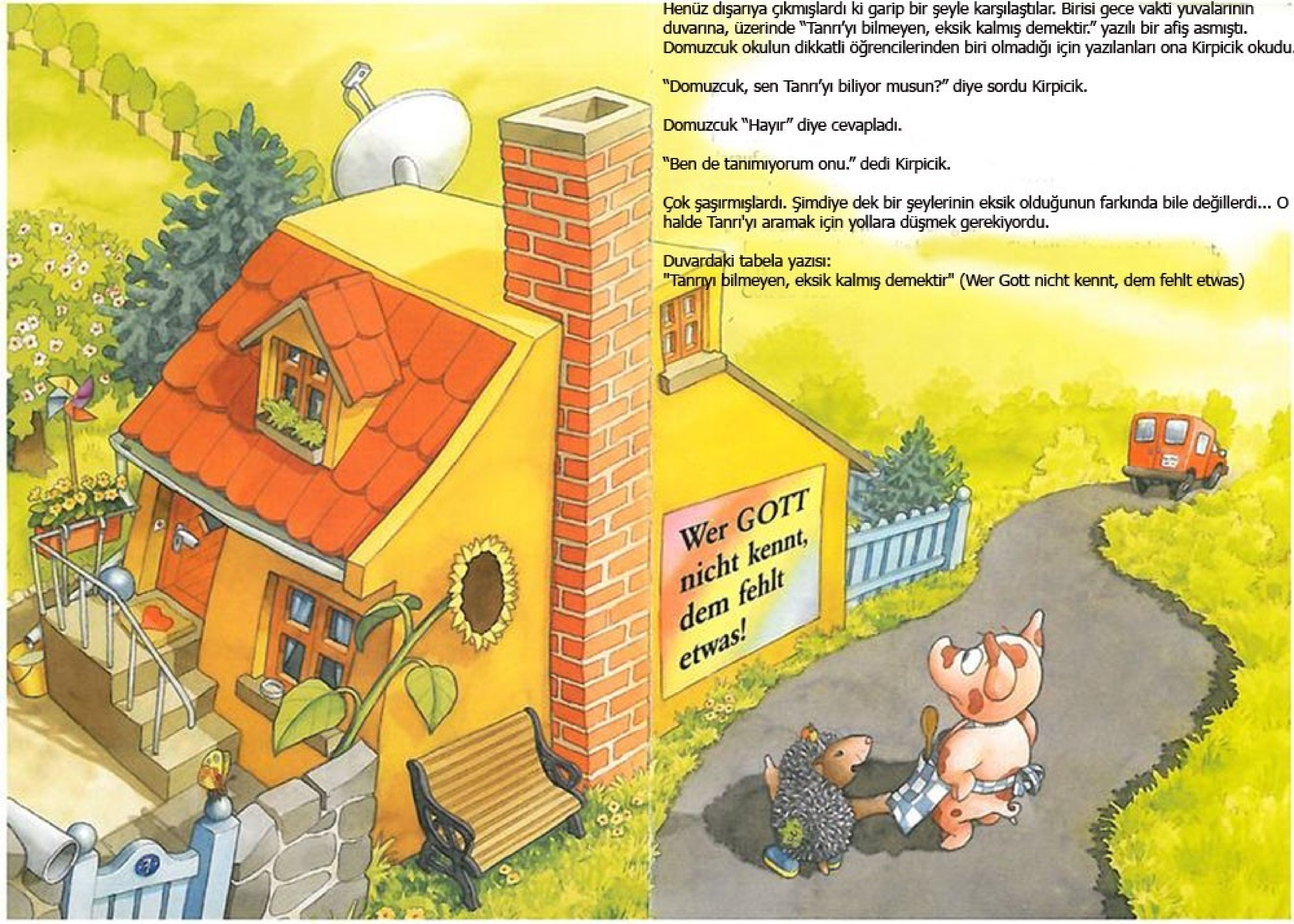
"Domuzcuk, sen Tanrı'yı biliyor musun?" diye sordu Kirpicik.

Domuzcuk "Hayır" diye cevapladı.

"Ben de tanımıyorum onu." dedi Kirpicik.

Çok şaşırmışlardı. Şimdiye dek bir şeylerinin eksik olduğunun farkında bile değillerdi... O halde Tanrı'yı aramak için yollara düşmek gerekiyordu.

Duvardaki tabela yazısı:
"Tanrıyı bilmeyen, eksik kalmış demektir" (Wer Gott nicht kennt, dem fehlt etwas)

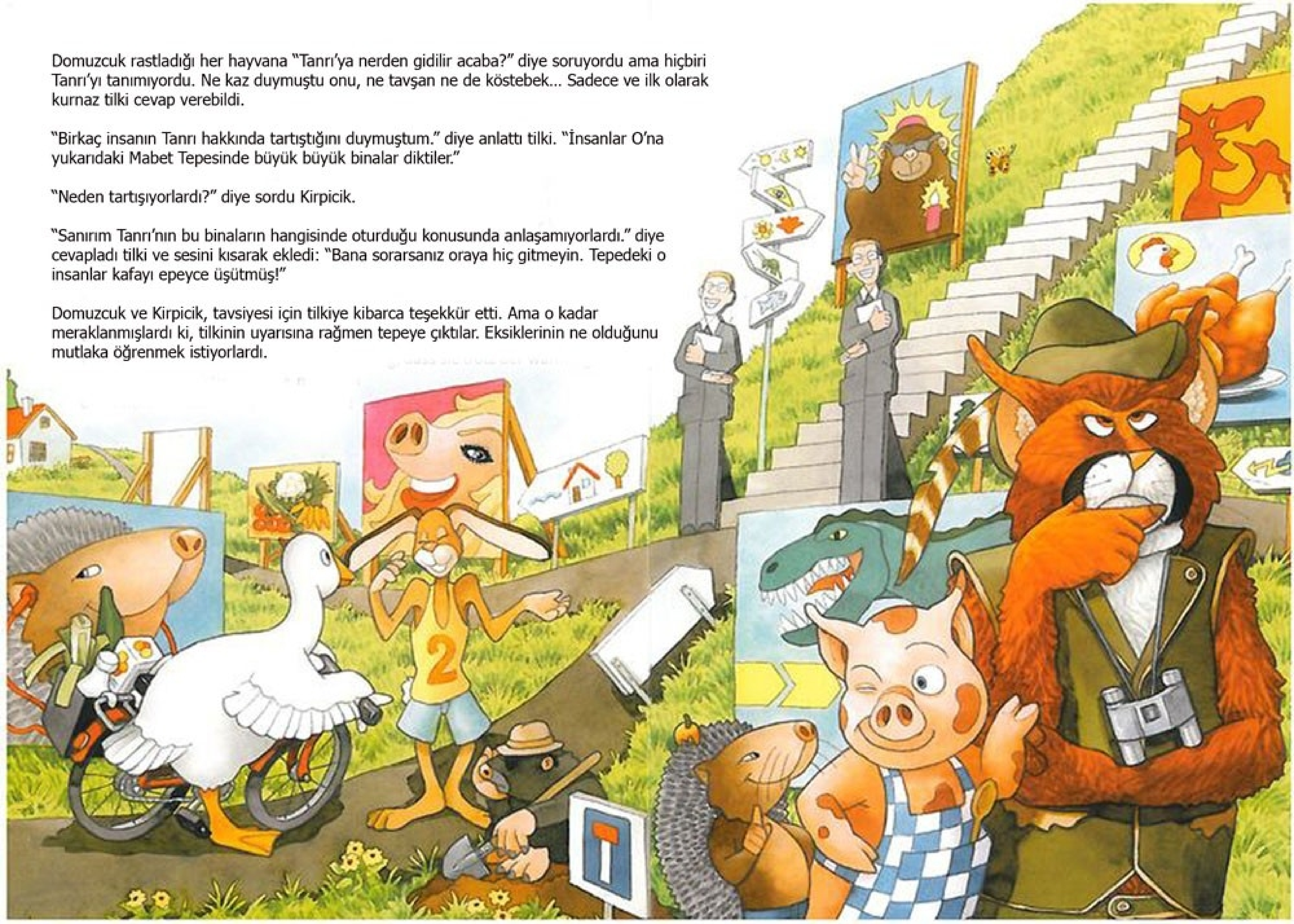
Domuzcuk rastladığı her hayvana "Tanrı'ya nerden gidilir acaba?" diye soruyordu ama hiçbiri Tanrı'yı tanımıyordu. Ne kaz duymuştu onu, ne tavşan ne de köstebek... Sadece ve ilk olarak kurnaz tilki cevap verebildi.

"Birkaç insanın Tanrı hakkında tartıştığını duymuştum." diye anlattı tilki. "İnsanlar O'na yukarıdaki Mabet Tepesinde büyük büyük binalar diktiler."

"Neden tartışıyorlardı?" diye sordu Kirpicik.

"Sanırım Tanrı'nın bu binaların hangisinde oturduğu konusunda anlaşamıyorlardı." diye cevapladı tilki ve sesini kısarak ekledi: "Bana sorarsanız oraya hiç gitmeyin. Tepedeki o insanlar kafayı epeyce üşütmüş!"

Domuzcuk ve Kirpicik, tavsiyesi için tilkiye kibarca teşekkür etti. Ama o kadar meraklanmışlardı ki, tilkinin uyarısına rağmen tepeye çıktılar. Eksiklerinin ne olduğunu mutlaka öğrenmek istiyorlardı.

Tepeye vardıklarında yan yana duran üç tane kocaman bina farkettiler. Böyle bir ihtişama daha önce hiç rastlamamışlardı...

"Bu kadar büyük binalara ihtiyaç duyduğuna göre Bay Tanrı dev kadar büyük olmalı." dedi Kirpicik. Ama biraz da korkmuştu: "Domuzcuk, yuvamıza dönsek daha iyi olmaz mı?"

"Hadi be!" dedi Domuzcuk. "Bunca yoldan sonra buraya kadar gelmişken şu Tanrı'yla tanışsak iyi olur."

Çok cesurca konuştuğunun farkındaydı Domuzcuk. Aslında içten içe o da biraz korkmuştu ama bunu küçük Kirpicik'e belli etmek istememişti.

Kirpicik'le Domuzcuk ilk eve doğru yol aldılar. Evin önünde komik şapkası, uzun ve kıvırcık saçları olan bir adam duruyordu. "Tanrı'ya nerden gidilir acaba?" diye sordu küçük Domuzcuk.

Adam "İşte burası bir sinagogdur, Rabbimizin tapınağı." diye açıkladı. Ne söylediğini gayet iyi bilen bu adam, bir hahamdı.

"Ne güzel!" dedi Kirpicik. "Rab de evde mi? Onunla kısaca konuşabilir miyiz? Uzun sürmez, gerçekten..."

"Bir şartla" dedi haham. "Eğer annen bir Yahudi ise!"

"Yahudi?" Kirpicik şaşırmıştı. "Benim annem bir kirpidir."

"Benimki de bir domuzdur." diye ekledi Domuzcuk.

"Üzgünüm!" dedi haham. "Bu tapınaktaki ayinlere sadece biz yahudiler girebiliriz. Ayrıca küçük domuzlar asla giremezler."

"Hiç de kibar değilsiniz!" dedi Domuzcuk. Haham, "O her şeye gücü yeten Tanrı da kibar değildir!" diye anlatmaya başladı. "O her şeyi bilendir ve çok hayırseverdir. Amaaa... Kurallarına uymazsak öfkesi de çok büyük olur." Söylediklerine delil olacağını düşündüğü için Nuh Tufanı hikâyesini anlattı.

"Bir gün," diye başladı haham, "Tanrı, yani efendimiz insanlara o kadar çok kızdı ki, Dünya'daki canlıların hepsini yok etmeye karar verdi."

"Canlıların hepsini mi?" diye sordu Domuzcuk dehşetle. "Bütün bebekleri, bütün büyükanneleri, bütün hayvanları mı? Domuzları, kirpileri, kelebekleri ve küçük tavşanları da mı?"

"Evet! Bütün canlıları. Her türden bir çift hariç, hepsini... Nuh, Tanrı'nın sevgili kullarını gemisinde topladıktan sonra Tanrı o kadar çok yağmur yağdırdı ki, diğer bütün insanlar ve hayvanlar sularda boğuldular."

Domuzcuk'la Kirpicik bir süre suskun ve üzgün, kalakaldılar. Suda boğulmuş o kadar çok bebek, büyükanne, domuz, kirpi ve tavşan... Hayal etmek dahi mümkün değildi. "Bu çok acımasızca!" diye düşündü Domuzcuk. Ve... Bir gün Tanrı ile karşılaşırsa, bütün gücüyle onun ayağına basmaya karar verdi.

"Ne suç işlediler ki böyle suda boğulmaları gerekti?" diye bilmek istedi Kirpicik.

Haham, "Başka Tanrı'lara tapındılar!" diye cevap verdi.

"Neee! Başka Tanrı'lar da mı var?" diye hayretle sordu Kirpicik.

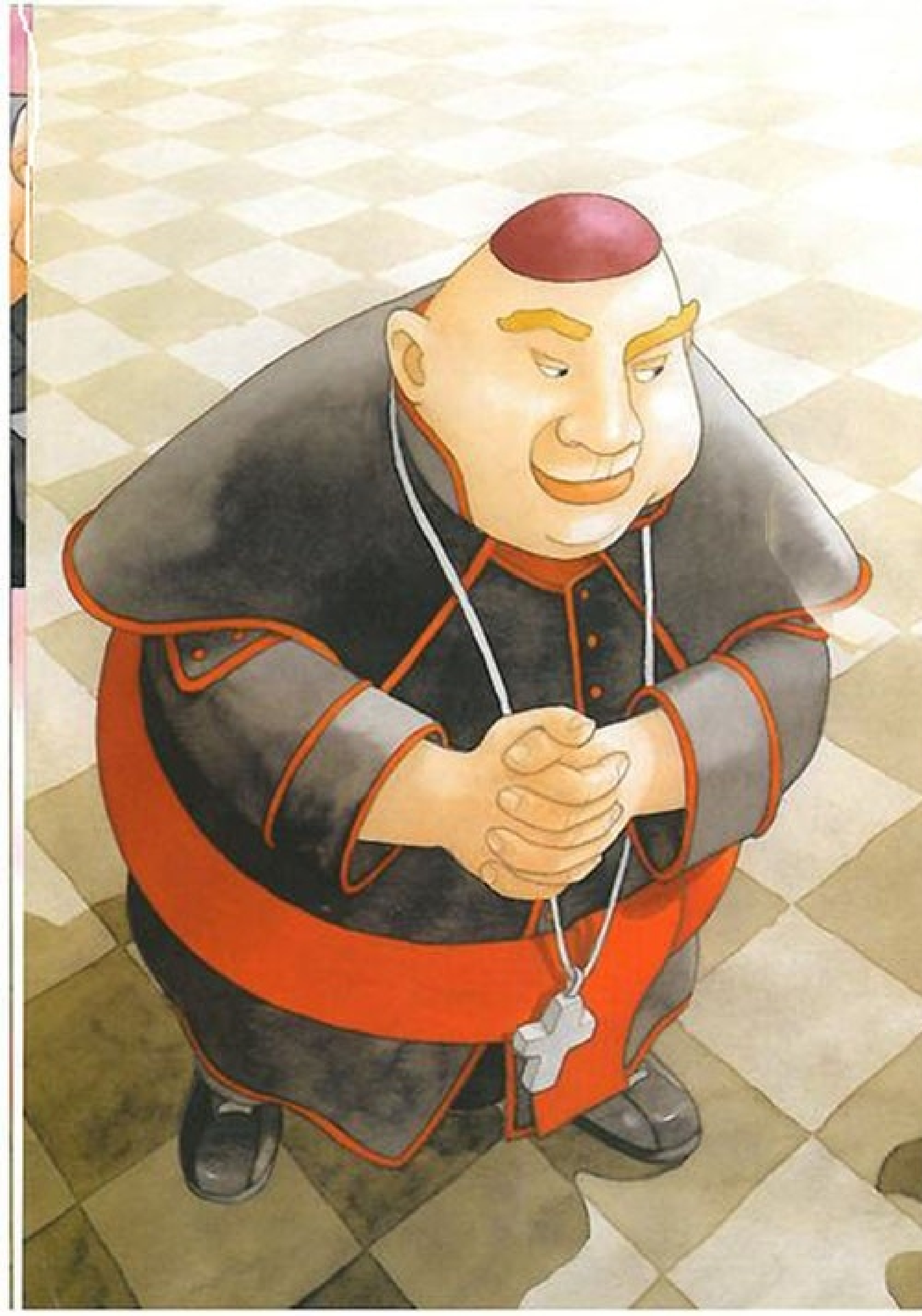
"Hayır!" dedi haham. "Onlar sadece insanların hayal dünyasındadırlar. Yeşil-mavi çizgili hayaletler ne kadar gerçekse, o Tanrı'lar da ancak o kadar gerçektir."

"Demek öyle..." dedi Domuzcuk. Bir süre düşündükten sonra da "İnsanlar hayallerinde Tanrı'lar kurgulayabiliyorsa..." dedi ve sakince ekledi "Senin Tanrı'nın sadece senin hayal dünyanda olmadığını nerden bilelim peki?"

İşte bu çok güzel bir soruydu be Domuzcuk! Ama hahamın hiç hoşuna gitmemişti. Haham öyle öfkelendi, öyle yüksek sesle kızıp bağırdı ki, Kirpicik'le Domuzcuk kaçmak zorunda kaldılar.

Koşarken "Bahse girerim ki haham bu masalı bizi korkutmak için uydurdu." diye keheledi Domuzcuk. "Ama kim bu masala inanacak kadar aptal olabilir ki?"

"Bazı insanlar hayalet gördüler diye tavşanları suda boğan bir Tanrı'ya inanacak değilim." dedi Kirpicik.

Böylece Kirpicik'le Domuzcuk ikinci eve yöneldi.

"Gelin! Ey yorgun ama yükü ağırlar... Bana doğru gelin hepiniz!" dedi evin önünde duran adam. Başında küçücük, komik, menekşe renginde bir takke ve sırtında yere kadar uzanan bir urbası vardı.

"Tanrı'ya nerden gidilir acaba?" diye sordu adama Domuzcuk.

Adam bir piskopostu ve böyle soruların cevabını gayet iyi bilirdi.

Piskopos, "İşte bu ev Tanrı'nın evidir. Bir kilise." diye açıkladı. "Biz Rabbimiz adına toplanıp bir araya geldiğimizde, Tanrı da bizim aramızda oluyor."

Kirpicik, "Oh ne güzel!" dedi ve hep beraber kiliseden içeri girdiler.

İçerisi epeyce karanlıktı ve her tarafa garip bir koku yayılmıştı.

"Hadi göster artık! Bay Tanrı nerede?" diye sordu Domuzcuk.

Piskopos ön tarafı gösterdi. Kirpicik ve Domuzcuk, ellerinden ve ayaklarından bir haça çivilenmiş o yarı çıplak adamı görünce donup kaldılar. Kafasında dikenli bir taç ve vücudunun her yerinde kan lekeleri vardı.

"Ufff!" dedi Kirpicik. "Çok fena acıtmıyor mu bu?"

"Tanrı efendimiz bize oğlu İsa'yı, bizim günahlarımızdan dolayı çarmıhta ölmesi için gönderdi."diye açıkladı piskopos.

"Yazıık... Ama efendinin bunu yapmasına hiç gerek yoktu ki." dedi Domuzcuk. "Kirpicik ve ben hep çok akıllı ve usluyduk."

"Tanrı, İsa'nın kanı ile bizim günahlarımızı yıkayıp temizledi!" diye ekledi piskopos.

"Kan ile mi? Peehhhh!" dedi Domuzcuk.

"Ben de yıkanıp temizlenmek sabunla olur sanıyordum." dedi Kirpicik hayretle.

"Tanrı bize müjdeli bir haber de gönderdi. Eğer onun söylediklerine uyarsak cennet saadeti bizi bekliyor." dedi piskopos.

"Hııı! Ama buradaki şu insanlar hiç de sevinçli görünmüyor." diye aklından geçirdi Domuzcuk. "Hepsi canlı cenaze gibi duruyor."

Hayır! Domuzcuk burada daha fazla kalmak istemezdi. Ama aniden hoşuna gidecek bir şey keşfetti: Bir sürü kurabiye. Ön tarafta, altından yapılmış büyükçe bir kasenin içinde duruyorlardı. Hala karnı aç olan Domuzcuk birkaç tane kurabiyeyi ağzına atıverdi.

Ama bu piskoposun hiç hoşuna gitmemişti. "Tanrı aşkına! Sen ne yapıyorsun orada?" diye bağırdı piskopos.

"Karnım guruldadığı için kurabiye yiyorum." dedi Domuzcuk.

"Ama onlar kurabiye değil ki. Onlar efendimizin bedenidir." diye kızdı piskopos. Çarmıhdaki adamı göstererek "Kendisini bizim için kurban eden İsa'nın etidir onlar."

Oh! Aniden Domuzcuğun midesi bulanıverdi. Elma ve havuç yemeyi severdi, mantarı da. Ama yıllar önce ölmüş bir adamı... Asla! Aceleyle ağzındaki tuhaf kurabiyeleri tükürdü ve Kirpicik'in elini tuttu.

"Hemen gidelim buradan!" diye bağırdı. "Bunların hepsi yamyam! Efendileri Tanrı'nın oğlunu dahi yiyorlarsa küçük domuzlara ve küçük kirpilere kimbilir neler yaparlar..."

Kiliseyi terkettikten sonra üçüncü eve uğrama hevesleri kalmamıştı aslında ama eksiklerinin ne olduğunu da mutlaka bulmak istiyorlardı. Nihayet bütün cesaretlerini toplayarak son bir deneme daha yapmaya karar verdiler.

Üçüncü evin önünde uzun sakallı bir adam duruyordu. Başına bağladığı bez, Kirpicik'e biraz büyükannesi Elfriede'yi hatırlatıyordu. Tabii büyükannesinin sakalı yoktu.

"Tanrı'ya nerden gidilir acaba?" diye sordu Domuzcuk.

"Bu camide Allah'la karşılaşabilirsiniz." dedi adam. Eh! Bir bildiği olmalıydı. O, Müslümanlığı iyi bilen bir müftüydü.

"İçeri buyrun!" dedi müftü.

Caminin kocaman kapısından içeri girerken "Bakalım bizi burada neler bekliyor." diye fısıldadı Kirpicik. Domuzcuk onu onaylarcasına kafasını salladı.

"Tanrı'yla, yani Allah'la tanışmak için Müslüman olmanız gerekiyor." diye açıkladı müftü.

"Peki, nasıl Müslüman olunur?" diye merakla sordu Kirpicik.

"Önce tanıklık sözünü (kelime-i şehadet) söyleyebilmeniz gerek.." diye açıkladı müftü. "Allah'ın emirlerini sadakatle yerine getirmek zorundasınız. Ve hepsinden önemlisi, her gün beş kere ibadet etmelisiniz."

"Beş kere mi?" diye sordu Domuzcuk.

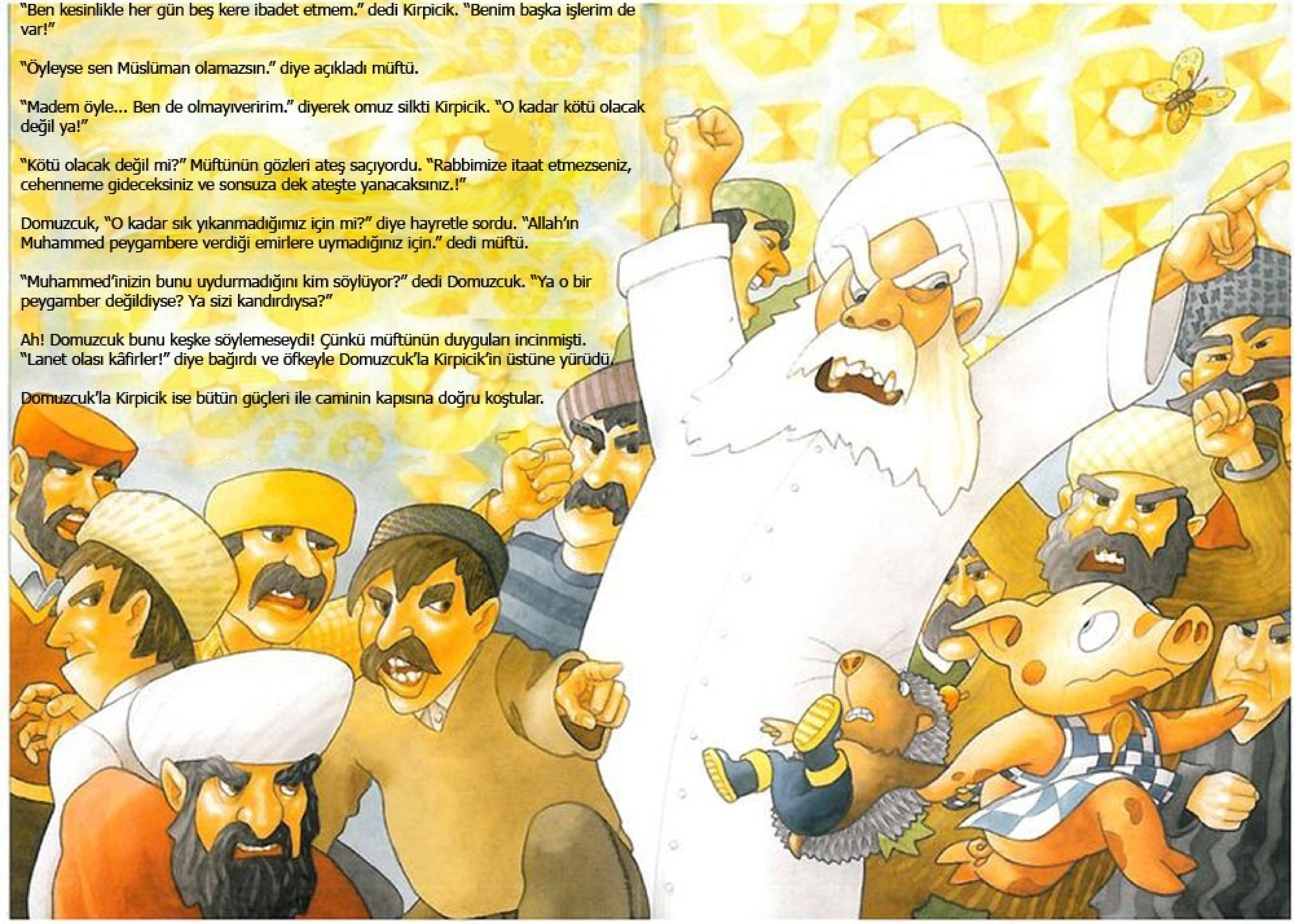
"Evet." diye cevap verdi müftü. "Ve her ibadetten önce iyice yıkanmanız gerekiyor."

"Her gün beş kere yıkanmak mı?" Kirpiciğin kafası karışmıştı. "Bu; haftada otuz beş, ayda ise yüz elli kere yıkanmak demektir." Senede kaç kere yıkanması gerektiğini de hesaplamak isterdi ama bu ona zor gelmişti.

"Ne bu böyle! Bu Tanrı temizlik delisi mi ne?" diye düşündü Domuzcuk. Haftada bir kere Kirpicik'le banyo küvetine girmek neyse... Ama otuz beş kere!..

"Ben kesinlikle her gün beş kere ibadet etmem." dedi Kirpicik. "Benim başka işlerim de var!"

"Öyleyse sen Müslüman olamazsın." diye açıkladı müftü.

"Madem öyle... Ben de olmayıveririm." diyerek omuz silkti Kirpicik. "O kadar kötü olacak değil ya!"

"Kötü olacak değil mi?" Müftünün gözleri ateş saçıyordu. "Rabbimize itaat etmezseniz, cehenneme gideceksiniz ve sonsuza dek ateşte yanacaksınız.!"

Domuzcuk, "O kadar sık yıkanmadığımız için mi?" diye hayretle sordu. "Allah'ın Muhammed peygambere verdiği emirlere uymadığınız için." dedi müftü.

"Muhammed'inizin bunu uydurmadığını kim söylüyor?" dedi Domuzcuk. "Ya o bir peygamber değildiyse? Ya sizi kandırdıysa?"

Ah! Domuzcuk bunu keşke söylemeseydi! Çünkü müftünün duyguları incinmişti. "Lanet olası kâfirler!" diye bağırdı ve öfkeyle Domuzcuk'la Kirpicik'in üstüne yürüdü.

Domuzcuk'la Kirpicik ise bütün güçleri ile caminin kapısına doğru koştular.

Eyvah! Haham ve piskopos, dışarıda hazır bekliyordu. "Yakalayın onları!" diye bağırıyordu haham. "Onlar Tanrı'yla dalga geçtiler."

"Onlar Tanrı'nın vücudunu kirlettiler." diye kükrüyordu piskopos.

Bir hamlede camiden dışarı fırlayan müftü, "Peygambere de hakaret ettiler!" diye bağırdı.

Kirpicik ve Domuzcuk korkudan donmuştu. "O! O! O! İşte şimdi hapı yuttuk!" diye kekeledi Domuzcuk.

Piskopos, "İçlerine şeytan girmiş. Ama ben o şeytanı çıkarmasını bilirim!" diye bağırdı.

"Hop dedik! Biz şeytan çıkarırken sizler daha piyasada yoktunuz." diye itiraz etti haham.

Müftü,"Kâfirlere nasıl davranılacağını ilk olarak benim peygamberim öğretmişti." diye karşı çıktı "Ayrıca, bizim cehennemimiz sizinkinden çok daha sıcaktır!"

Piskopos, "Küstah!" diye kızdı ve elindeki İncil'i müftünün kafasına indirdi. "Bizim cehennemimiz en korkunç olandır!"

Ve üç din adamı arasında bir kavgadır başladı. Birbirleri ile kavgaya öylesine dalmışlardı ki, Kirpicik'le Domuzcuk'un gizlice sıvıştıklarını farketmediler bile...

Tekrar yuvalarına geldiklerinde Kirpicik, "Domuzcuk, ben neyin eksik olduğunu şimdi biliyorum." dedi.

"Nedir?" diye sordu domuzcuk.

"Tanrı'yı bilmeden önce korkumuz yoktu bizim." dedi Kirpicik.

Domuzcuk , "Doğru ya!" dedi. "Peki korkunun eksikliğini hissettmiş miydin hiç?"

"Yooo!" diye cevapladı Kirpicik. "Aman! Bay Tanrı da onun komik hizmetçileri de benden uzak olsunlar."

Domuzcuk ve Kirpicik o esrarengiz afişe tekrar baktıklar. "Bana kalırsa burada fazlalık olan bir şeyler var." dedi Domuzcuk ve kalın bir kalem ile bilmeyen, kelimesindeki mey harflerinin üzerini çizdi. "Doğrusu şöyle olmalı: "Tanrıyı bilen, eksik kalmış demektir." "Hem de tam şurada, yukarıda..."diyen Domuzcuk gülerek eliyle alnına tıkladı.

Kirpicik de onu onaylar gibi başını salladı: "Mabet Tepesi'ndekiler gerçekten çıldırmış. Zaten Bay Tanrı'nın varlığına inanmıyorum ama eğer olsaydı bile kesinlikle o hayalet şatolarında yaşamazdı."

Duvar yazısı:
Tanrıyı bil(mey)en, eksik kalmış demektir.

("mey" üstü karalanmış veya çizilmiş olarak tabi)

"Doğru söze ne denir!" dedi Domuzcuk. "Peki bu afişi ne yapalım? Orada asılı mı bırakalım?"

"Hayır." diye cevapladı Kirpicik. "Benim daha iyi bir fikrim var." Afişi duvardan yırtarak aldı ve küçük parçalar halinde yırtarak uçaklar yaptı. Domuzcuk'la Kirpicik'in kâğıttan uçakları çook yukarılara, gökyüzüne doğru savruluyordu.

Öyle eğlenmişlerdi ki... Nihayet yine bütün içtenlikleriyle gülebiliyorlardı. Eskiden, güneşin parladığı ve yağmurun yağdığı günlerde olduğu gibi...

Peki, bu hikâyeden ne öğreniyoruz: Tanrı'yı bilmeyenin, Tanrı'ya ihtiyacı yoktur!

P.S.

Sizden kimseler zannetmesinler:

"Tanrı'yı bilmeyenler eksiktirler"

Sizlere bir sır verile

Ve bu herkese söylene:

Tanrıya inanmak şu dünyada

Hokus pokustur. Göz boyama.

Hahamlar, müftüler ve papazlar,

Tıpkı biz gibi "Çıplak maymunlar".

Fakat onlar hayalet görürler

Gülünç hırkalarla gezinirler.

Domuzcuk onlara kanmadı,

Geçti bir güzel dalgasını…

